

[Gunnar Fog-Petersen.]

Midler, hvor der findes den bedste Jordbund, den mindst opdyrkede Jordbund, som derfor vil bære den rigeste Frugt.

Af disse Grunde kan jeg ikke give Lovforslaget min Stemme. Det gamle bør falde. Før dette sker, bliver der aldrig Raaderum for noget andet. Og dette Synspunkt kan ikke ændres derved, at man nu og da sætter nye Lapper paa det gamle Klædebon, hæld ny Vin, snart sur, snart sød, paa de gamle Læderflasker.

Ud fra disse Betragtninger agter jeg at stemme imod det foreliggende Lovforslag.

Rasmussen (Hvalbæk): Det om det nu til tredie Behandling foreliggende Lovforslag nedsatte Udvalg har delt sig i et Flertal og et Mindretal, der dog begge er enige om at opretholde Statsdriften af Det kongelige Teater og bevare alle de tre Kunstarter, Skuespil, Opera og Ballet, ved Teatrets Scene. Men naar Flertallet og Mindretallet er enige om det, saa kunde de uden Skade have indskrænket Forslaget til een Paragraf af følgende Indhold: Staten driver Det kongelige Teater, og det derved fremkomne aarlige Underskud dækkes af Statskassen, thi det er dog det, der bliver Følgen af Lovforslaget, naar det nu snart ophøjes til Lov. Ethvert Forsøg paa i Loven at bestemme, hvor stort et Underskud Teatret maa faa ved sin Virksomhed, er umuligt. Det afhænger af Forhold, som ikke kan reguleres ved Lovparagraffer, og derfor er Striden mellem Udvalgets Flertal og Mindretal en Strid om Kejsereens Skæg, der uden Skade kunde have været sparet. Det afgørende er, om man skal have en statsdrevne Skuespilscene eller ej. Jeg for mit Vedkommende er bestemt Modstander af Statsdrift paa det Omraade, idet jeg tror, at de privat drevne Teatre kan yde al den Skuespilkunst, vi her i Landet har Brug for til Fremme af dansk Kultur paa det Omraade. Der fortælles nede fra det gamle Rom, at man paa et vist Tidspunkt havde et Regeringsprogram, som var samlet i de to Ord: Brød og Skuespil. Jeg tror, at vi her i Danmark under de økonomiske Kaar, Værdensudviklingen har paatvunget os, kan faa fuldt op at gøre med at skaffe Brød til de mange Tusinde Medborgere, som uden egen Skyld er blevet jaget ud i de erhvervsløse Rækker. Jeg finder, det er uklogt at bruge Skatteydernes og Radiolytternes Penge til at opretholde en Statsscene for, og jeg vil derfor stemme imod det foreliggende Lovforslag.

C. F. Sørensen: Jeg havde den Ære ved første Behandling paa mit Partis Vegne at anbefale det foreliggende Lovforslag til Vedtagelse. Der er ikke siden da, hverken under Udvalgsbehandlingen eller her i Dag, sket noget, der kan ændre mit Syn paa Sagen. Jeg skulde derfor ikke have taget Ordet i Dag, hvis ikke det ærede 3die Medlem for 5te Kreds (S. Rasmussen) var kommet med nogle Bemærkninger, som nødvendiggør, at jeg nedlægger en alvorlig Protest. Det ærede Medlem udtalte, at det syntes, som om Regeringen var mere interesseret i Teater end i at gennemføre Love, som højnede Moralen, som lindrede Arbejdsløsheden, som skaffede Beskæftigelse og Brød. Det lyder underligt udtalt af et æret Medlem, der politisk staar dør, hvor det ærede 3die Medlem for 5te Kreds staar. Jeg henstiller til det ærede Medlem i en ledig Stund at undersøge de Lovforslag, som Regeringen har fremsat i denne og i andre Rigsdagssamlinger, og som netop i allerhøjeste Grad har haft til Hensigt at skaffe Beskæftigelse, at skaffe Brød, at lindre Arbejdsløshed. Det forekommer mig, at det ærede Medlem, naar han gaar disse Forslag igennem og ser paa, hvilke Forslag han har stemt imod af den Art, maa vende sit Ansigt bort, hver Gang han kommer til at staa over for et Spejl, thi han maa da erkende, at han maa skamme sig.

Det ærede 9de Medlem for 6te Kreds (Gunnar Fog-Petersen) brugte ogsaa en Række stærke Udtryk. Det ærede Medlem sagde: Det gamle maa falde, det gamle kongelige Teater har ingen Berettigelse mere. Det forekommer mig at være et kulturfjendtligt Standpunkt at stille sig paa. Det ærede Medlem sagde ogsaa, at Det kongelige Teater var et københavnsk Teater. Jeg har før sagt, og jeg vil gerne gentage det her, at hvis der blev ført en Statistik over, hvem der kom i Det kongelige Teater, saa tror jeg, at naar man undtager ganske specielle Aftener, hvor der er Premiere paa et eller andet umuligt Stykke, vil Københavnerne som Regel være i Mindretal. Det kan derfor ikke siges, at det specielt er et københavnsk Teater.

Den ærede sidste Taler talte ogsaa om, at det var for Radiolytternes Penge, Det kongelige Teater skulde opretholdes. Jeg vil i denne Forbindelse minde om, hvilken Interesse Radiolytterne har af, at det Program, der bydes dem, er saa godt som muligt, og jeg tror, enhver maa erkende, at der er ingen, som har ydet en større Indsats end Det kongelige Teaters dygtige